

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Jeg må sige til hr. Frank Aaen, at det, Enhedslisten siger her i dag, er jo sådan set det, der er prøvet i meget, meget, meget lang tid, og som vi altså må konstatere ikke virker, fordi man ikke har truffet de beslutninger lokalt. Der er altså et meget påtrængende behov for at få beskyttet børn og unge mod ryg.

Når man, som man gør i dag, indretter et rygerum for børn i skolen, er det jo sådan set en slags blåstempling; at det er helt i orden at ryge. Der indrettes jo ikke tilsvarende rum, hvor man frit kan drikke eller indtage andre stoffer. Det har vi jo også en holdning til, og derfor er det et spørgsmål om, hvorvidt man ude i samfundet, også lokalt, har den holdning, at man vil beskytte mod visse ting. Her er der jo mange, mange gode argumenter, og hr. Frank Aaen bekvjvler jo heller ikke, at rygning er utrolig skadeligt.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg har altså holdt utallige indlæg fra denne talerstol om, hvor skadelig jeg mener rygning er, og hvor meget vi skal gøre for at forhindre rygning. Det behøver man altså ikke stå og gentage, for det er noget, vi alle sammen er enige om.

Der er ikke én eneste endnu, der har forholdt sig til substansen i Enhedslistens bekymring over dette forslag, nemlig om forbud er den rigtige metode, fordi det lige så godt kan få folk til at reagere modsat. Rollemodeler kan også være den holdning, der hedder, at de seje tør ryge, selv om det er forbudt. Det er meget nemt at forestille sig, og jeg tror, det er meget mere sandsynligt, at det er den form for rollemodeler, man vil opdyrke, og som så vil være med til at få nogle til at ryge, som ellers ikke ville være begyndt på det.

Nu påstår jeg ikke – jeg prøvede faktisk at være lidt afbalanceret i mit indlæg – at de, der går ind for forbud, er skudt i hovedet. Jeg siger bare, at forholdet er en diskussion værd, og indtil videre er vi altså havnet på det synspunkt, at forbud ikke er den rigtige vej.

Vi vil meget hellere sætte pres på den demokratiske proces: at vi får folk til at diskutere det ude omkring, at vi pålægger dem, at de skal have en rygepolitik, at de kommer igennem processen. På den måde er vi i højere grad i stand til at skabe en kultur på den enkelte institution og på den enkelte skole, som siger, at det

faktisk er usmart at ryge. Det skal være et resultat af debatten, at det er usmart, i stedet for at vi måske kommer med et diktat ovenfra. Så kommer der ingen debat på skolen, og så bliver det måske modsætningsvis smart at ryge, fordi det er imod autoriteterne. Jeg mener da, at det er en meget seriøs diskussion; man skal da ikke bare komme herop og sige, at jeg ikke har forstået, at det er farligt at ryge.

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Det mener jeg heller ikke man kan sige om hr. Frank Aaen. Han er godt klar over, hvad substansen er af det, vi snakker om, men han vil gerne have, at vi taler om værdien af et forbud.

Jeg vil godt sige, hvorfor jeg personlig er tilhænger af, at man gør det nu. Det er, fordi da jeg var minister, lykkedes det at få et forslag igennem – et meget blødt forslag, hvor der også skulle tages hensyn til begge parter, osv.

Det lå så ude i amterne, og det har ikke været nogen succes, det kan man roligt sige. Der er ikke kommet noget ensartet ud af det. Der er ikke kommet det klap på skulderen til forældre og behandlere og til rygeafvænningsinstruktører, og hvad det hedder alt sammen, fordi det netop var noget, man skulle diskutere.

Det bliver jo aldrig til noget. Altså det er derfor, i hvert fald for mit vedkommende, at så må jeg sige, at så er tålmodigheden sluppet op dér, hvor det drejer sig om børn. Så det synes jeg vi skulle holde fast i. Det andet står jo stadig væk.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Fru Anni Svanholt for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Til hr. Frank Aaen kan jeg sige, som jeg nævnte tidligere, at Kræftens Bekæmpelse har lavet en hel oversigt over, hvordan andre lande gør. Og man må gå ud fra, at de lande har nogle erfaringer på området. Det er faktisk både Sverige, Island, Norge, Finland, Frankrig, Østrig, Tyskland, Grækenland, Luxembourg, Irland, Italien, Belgien, Holland osv. – Portugal, England. Alle de lande har faktisk forbud, når det gælder skoler og institutioner for børn. Så det bygger jo altså på noget.

Det er måske også den samme erkendelse, at der skal altid noget nyt til, for det er ikke tilstrækkeligt at sige det, der er sagt igen og igen